

Jaj a Helén, jaj a Helén...

Ember, akik a pesti utcából élnek

Süt a nap. Persze, nem nyári, csak aféle bágyadtan muzsikáló őszi nap ez. Az ujságíró baktat a délutáni zajban, a csörömpölő, sís-tergő, recsegő pesti forgatagban. Bámulja a tolongást — jobb dolga úgy sincs — és arra gondol, hány száz és ezer ember él az utcából, vagy éppen az utcán. A gondolat szeget üt a fejébe, nézzük csak! Keressük meg az utcából élőket, azt a sokezret, aki az aszfalton keresi kenyerét.

Ni csak, amott messze az utca-seprőt látom — ejnye — hiszen ő is az utcából él, távolabb a fagy-

Mohácsi

lalárus osztogatja a tölcésés vanillát. Ócska falétra tetején a plakátragasztó billeg, színes papírlapedőt ragaszt egy hirdelési oszlopra. Jobbra, ebben a szűk utcában fejkendős asszony rán-gatja a verklit, szurtos cigánygye-rek kontrázik hozzá kopott hege-dűjén.

Koszorak, kérem, az emberek...

Megállok a téren és egy darabig figyelem a cipőtisztítót. Ujságot olvas, egyáltalán úgy fest, mintha csak unalomból üldögélne a stand-ján. Az emberek részvétlenül men-nek el mellette, rá sem hederíte-nek. A cipőkre nézek: no, nem árt egy kis paszta rá.

Az öreg komótosan leteszi a la-pot és úgy bámul rám, mint vala-mi csodabogárra.

— Tisztítás? — kérdi megdöb-benve.

— Van-e sok kuncsaft? — kér-dem féllábon egyensúlyozva.

— Fenét — mondja tömören. — Nem üzlet ez már. De nehogy azt higye ám, hogy a pénztelenség miatt. Koszosak kérem, az embe-rek, koszosak. Törődnek is a ci-pőjükkel...

— Nono — mondom —, talán mégsem...

— Odaadnám a ládámat már egy ötvenesért — sercint. — De így sem kell.

Nincs már romantika

„Csupa könny a szobám, ha nem vagy nálam...” „Jaj a Helén, jaj a Helén...” „Poros az ország-út...” „Volt nekem egy bóbitás kis galambom...”

A kis kopasz ember torkasza-kadtából üvölt az áruház kapu-jában. Nyakán kidagadnak az erek az erőlködéstől, izzadt mar-kában gyűrött papírlapokat szoron-gat.

— Csak egy forint... egy forint a nótafüzet. Száz dal egy csokor-ban.

— Pardon, — mondom — meny-nit adott el ma?

Rámnéz, s ha tekintete ölni tudna, holtan rognék össze.

— A nagynénikéjével vicceljen, apuskám... Én dolgozó ember vagyok.

Megmagyarázom a helyzetet, erre valamit lecsillapodik.

— Idefigyeljen, maga sárga. Tudja milyen régen volt a millé-neum? Hát azóta nincs Pesten romantika. Kit érdekelnek ezek a rohadt füzetek?

— Akkor minek csinálja?

— Na de most már tűnjön el gyorsan. Froclizni nem hagyom magamat.

Palik mindig lesznek

— Hát még egyszer el lesz mondva, még egyszer el lesz ma-gyarázva. Egy csepp a nadrágra, két csepp a kabátra és nincs többé olaj, eltűnik a piszok, illan a mi-nium. A huszadik század legna-gyobb csodája, magyar mérnök világhírű találmánya, a vekszátor folttisztító. Tessék, tessék idejönni —, jöjjön csak hölgyem, nem lesz semmi baja. Hát még egyszer el

lesz mondva, még egyszer el lesz magyarázva...

A mozi előtt kisebb csődület egy asztalka körül. Az asztalka túl-oldalán golfinges ifjú handabandá-zik. Ám, csodák-csodája, ketten is vásárolnak a vekszátorból. A tö-meg szétszéled, az ifjú kimerülten legyezgeti homlokát.

Megszólítom.

— Ujságíró? — kérdi. — Az más. Már azt hittem... nézze, én nem panaszkodhatom. Van olyan nap, hogy húsz dobozzal is eladok. Do-bozonként 1-50, számítsa ki. Re-

Mohácsi

zsim egyáltalában nincs. Tudja, mi van a dobozban?

Sokat sejtetően vigyorog.

— Szóval én nem félek. Palik mindig lesznek!

Az ószeres és a többiek

Egy Dohány-utcai házból ószeres fordul ki, egykor fekete kemény-kalapját zöldre szívtá a nap. A sarkon köszörűs füttyörész és nézd csak, amott jön a perces ember. A Nemzeti előtt szőttest árulnak asszonyok, s a posta főbejáratánál egyensapkás fickó kerékpárokat őriz. A sarkon taxisofőr bámulja az eget, a villamosmegállónál rik-kancs harsogja a napi szenzációt. Tíz lépéssel arrébb éppen kiszol-gál valakit az utcai gyümölcsös.

Mennyi ember, hányféle foglal-kozás. És mindegyikük az utcából él.

Turi András